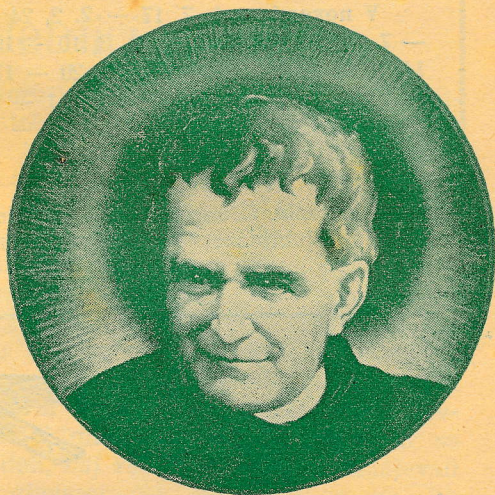

Salezijanski Vestnik

*Don Bosko nas izpodbujaj, da
se posvetimo s čistim življenjem.*
Vezilo za leto 1934.

*S prilogo
ŽIVLJENJE SV. J. BOSKA, 3.*

Poštnina plačana v gotovini

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru: 1. 5, 29 — 2. 6, 6 — 3. 3, 26 — 4. 7, 3 — 5. 9, 10 — 6. 4, 18 — 7. 1, 17 — 8. 6, 31 — 9. 9, 1 — 10. 3, 24 — 11. 2, 12 — 12. 5, 7 — 13. 8, 13 — 14. 6, 15 — 15. 3, 29 — 16. 2, 17 — 17. 9, 3 — 18. 6, 10 — 19. 4, 4 — 20. 5, 5 — 21. 7, 8 — 22. 8, 19 — 23. 1, 28 — 24. 6, 27 — 25. 3, 15 — 26. 2, 27 — 27. 9, 1 — 28. 5, 14 — 29. 1, 17 — 30. 8, 24 — 31. 6, 18

V novembru: 1. 7, 17 — 2. 2, 24 — 3. 7, 10 — 4. 5, 3 — 5. 9, 27 — 6. 4, 24 — 7. 8, 10 — 8. 6, 30 — 9. 3, 10 — 10. 2, 1 — 11. 1, 1 — 12. 5, 3 — 13. 9, 17 — 14. 9, 24 — 15. 8, 19 — 16. 3, 20 — 17. 7, 19 — 18. 4, 10 — 19. 6, 3 — 20. 5, 15 — 21. 9, 7 — 22. 2, 3 — 23. 3, 1 — 24. 7, 8 — 25. 3, 4 — 26. 1, 27 — 27. 1, 24 — 28. 8, 7 — 29. 7, 9 — 30. 3, 11 — 31. 7, 24

Nove častivke:

6. skupina: Junger Marija, Šturmovce (Sv. Vid pri Ptuj); — Petkovšek Marija, Ljubljana; — Podobnik Ivana in Marija, Črni vrh (Polhov gradec); — Vogrinec Justina in Roza, Lancova vas (Sv. Vid pri Ptuj).

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Dežman Marija, Lipnica (Kamna gorica);	Pucelj Cecilija, Dobrnič;e;
Erlah Jera, Javornik na Gorenjskem;	Rozman I., M. Mlačevo (Grosuplje);
Frangeš Franc, Cirkovce;	Rustja Jožef, Škrilje, (Sv. Križ pri
Gorjanc Neža, Vrhnika;	Ajdovščini);
Hozjan Magda, M. Polana (Crensovci);	Sušnik Anton, profesor, Ljubljana;
Ilc Helena, Goriča vas (Ribnica);	Šorli Jurij, Rupa (Kranj);
Jeglič Terezija, Podbrezje;	Šumenjak Jožef, Jarenina;
Jeraj Anica, Bevke (Vrhnika);	Watzl Franc, profesor, Kranj;
Jereb Alojzij, Sp. Brnik (Cerklje na Gor.);	Willman Kristjan, Jesenice na Gorenjskem;
Jurgl Terezija, Rimske Toplice;	Zajec Josip, Trebnje;
Jurhar Martin, župnik, Brežice;	Zavr! Neža, Vopolje (Cerklje pri Kranju);
Kolar Anton, Dramlje pri Celju;	Zemljič Matija, župnik, Sv. Tomaž pri
Lavrenčič Franc, Vrhpolje (Vipava);	Ormožu;
Meden Pavla, Begunje pri Cerknici;	Žokar Martin, Sv. Miklavž (Laško).
Pivk Anton, Rovte;	<i>Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!</i>
Pleško Justina, Šmihel (Novo mesto);	(300 dni odpustka.)

„KNJIŽICE“

Priporočamo vsem cenjenim bravcem Vestnika, naj si naroče naše knjižice, ki izhajajo vsakih štirinajst dni. — Doslej so izšle tele knjižice: **Srečno pot** (pošla) — **G†M†B** — **Božje sledi** (pošla) — **Zakaj zlo** — **Totò** — **Pust in post** — **Šola miru** — **Rešilna vrv** (pošla) — **Sveti Janez Bosko** — **Križ v krvi** (druga izdaja) — **Mama Marjeta** — **Kapitalisti** — **Zvezda Eva** — **Lažni preroki** — **Jezus mladenič** (dva zvezka) — **Skrivnost svete Cerkve** — **Duhovniki** — **Sveto leto**. — Posamezna knjižica stane 1 Din.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

Ob desetletnici

Tisto leto 1924 so se na dan pred Malim Smarnom dvigale iz naših vasi, trgov in mest trume vernih Slovencev in hitele proti železniškim postajam. „Kam pa?“ je povpraševal radovedni tujec. „V Ljubljano na marijanski kongres in na posvečenje cerkve Marije Pomočnice.“ Tudi jaz sem se pridružil skupini romarjev, ki so hiteli z Murskega polja. Lep solnčen dan je bil; razpoloženje praznično. Na vseh postajah zelene Štajerske so se nam pridruževali novi romarji. Iz vseh pogovorov si mogel razbrati srčno željo, da bi čimprej ugledali novo svetišče. Saj so vsi slišali o njem, darovali in žrtvovali zanj in sedaj grejo gledat svoje delo, spomenik žive vere in ljubezni do Marije Pomočnice. Ko se je vlak ustavil v Laškem, je zazvonilo poldne. Iz vseh vozov dolgega vlaka je zadonelo glasno in skupno „Angelsko češčenje“, da so se tujei začudeni spogledovali. Vse do Ljubljane so dramile pokrajino romarske pesmi.

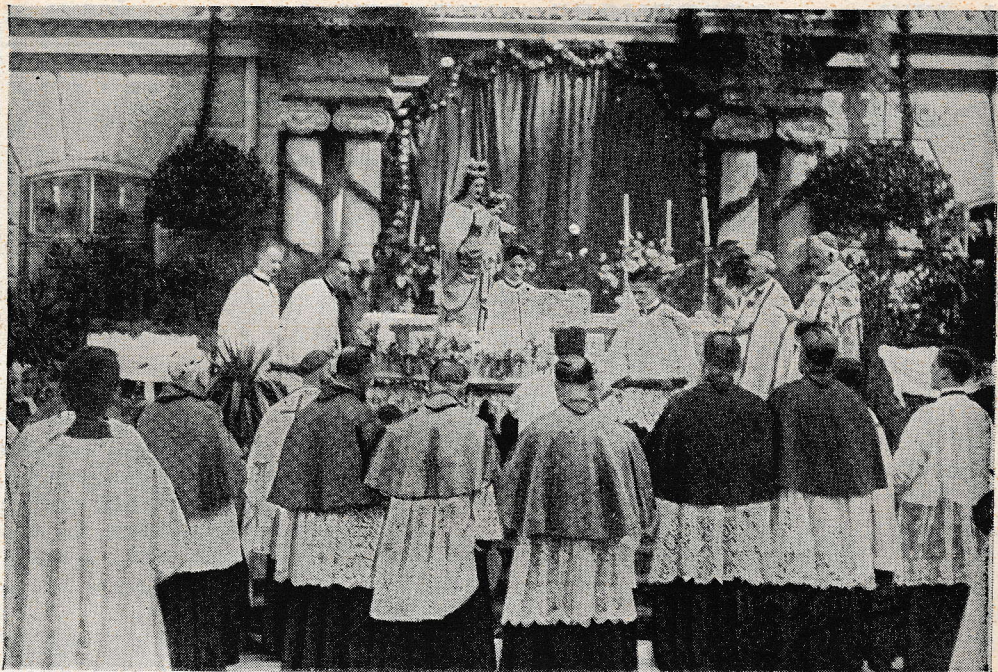
V mestu je že mrgolelo romarjev s Kranjskega, ki so jih pripeljali drugi vlaki. Strnili smo se v eno samo krdelo in naglo šli skozi mesto, da čimpreje ugledamo novo cerkev. Kmalu sta nam pokazala izza Golovških gričev svoji kronani glavi oba zvonika in počasi je zraslo pred nami veličastno pročelje v celoti. Med ljudmi sem slišal vzklike in vzdihne začudenja in zadoščenja, pa tudi meni samemu se je širilo srce od veselja. Močen je bil prvi vtis, ki ga je cerkev napravila name in na ljudstvo; pa saj še danes, dasi jo gledam

skoro vsak dan, kadar se ji bližam od daleč, vzbudi v meni občutje ugodja s svojo lepoto. Hodil sem po Italjanskem, Poljskem in Avstrijskem, videl mnogo večjih in veličastnejših cerkva, pa nobena me ni prevzela s tako živahno ljubkostjo in vedro zbranostjo kakor prav rakovniška.

V cerkvi in krog nje so se z mrzlično naglico sukale pridne roke delavcev, duhovnikov, klerikov in drugih dobrih duš, da jo pripravijo za slavnostni dan posvečenja. Mnogi, ki so videli, kaj vse še manjka, so zmajevali z glavami, češ, ali bodo zmogli. Pa delo je vrelo celo noč, in malodušneži, ki so prihajali drugi dan, so vzklikali: „Kaj, ali ste čarali?“ Res, ljubezen in požrtvovalnost je delala čudeže, ko se je svetišče gradilo, in pravo čudo je bil tudi sam dan posvečenja. Kar je Marija napovedala turinskemu svetišču: „Tu moja hiša, od tod moja slava,“ se je tudi na Rakovniku uresničilo takoj prvi dan.

Skoraj je ni bilo fare in vasi na Slovenskem, ki bi ne bila tiste dni poslala svojih zastopnikov v Ljubljano na praznik in kronanje naše Kraljice Pomočnice, ki nam vlada že tisoč let tužne zgodovine.

Kako je to, da si je don Boskova Marija Pomočnica tako naglo osvojila srca našega naroda? Zato, ker ni bila zanj nič novega, zato ker je bila Pomočnica vedno njegova last. Kakor je bila ubogemu in priprostem don Bosku v težkih bojih življenja edina pomoč in opora, tako je bila tudi našemu preproste-

Pred 10 leti: Nuncij Pellegrinetti in škof Jeglič kronata rakovniško Marijo Pomočnico.

mu in zatiranemu narodu edina svetla zvezda na obzorju zgodovine, zato se je je takoj oklenil z vsem srcem.

Iz Rima je prihitel veliki don Boskovsin in misijonar, pokojni kardinal Kaljero, cerkev pa je posvetil apostolski nuncij msgr. Pellegrinetti. Mazilil jo je s svetim oljem in krizmo in duh božji jo je napolnil. Popoldne pa smo prinesli v veličastnem sprevedu kronani kip Marije Pom. v posvečeno hišo božjo. Sivolasi naš nadpastir Anton Bonaventura, izreden Marijin častilec, je imel solze ginjenja v očeh, ko je videl osemdeset tisoč Slovencev in Slovenk zbranih pod Rakovniško cerkvijo. To je bil zanj, ki je s tako vnemo sejal ljubezen do Nje, dan zlate žetve. Po procesiji je kardinal Kaljero podelil z dvorišča blagoslov z Najsvetejšim, nakar so se množice razšle. V zgodovino Marijinega češčenja med Slovenci pa se je z Malim Šmarnom leta 1924 vpletel nov blesteč lovorjev venec.

Od takrat je preteklo 10 let. Ali svestiče morda sameva pozabljeno v gozd-

nem zatišju? Ne. V njem in iz njega veje dih življenja. „Kaj je treba nove cerkve,“ so govorili mnogi, ko smo jo začeli zidati. Danes naj pridejo in pogledajo. Dvakrat na leto se ponovi to, kar je bilo na dan posvetitve, ko jo oblegajo množice romarjev. Nedeljo za nedeljo, praznik za praznikom jo izmenoma napolnjujejo trume mladine in odraslih. Tisoči in tisoči najdejo mir v njenih spovednicah in tolažbo ob njeni obhajilni mizi.

Marijina ljudska pesem se je v njej udomačila kot v malokateri drugi cerkvi. Marijine milosti, ki jih deli v dušnih in telesnih potrebah, pa izpričujejo zlata in srebrna srca krog nje-nega oltarja in zadnje drobno popisane strani „Salez. Vestnika“. Soglasna je ljudska sodba, da tako lepe cerkve je ni v vsej Ljubljani. „Kadar se vračam iz rakovniške cerkve,“ mi je dejala ugledna gospa, „se mi zdi, da sem se napila čudežne pijače, tako sem vedra in pokrepčana na duši.“ Glavni smoter svetišča je, dvigati srca in olaj-

ševati zbranost duha, in to je svetišče popolnoma doseglo. S svojimi oboki, oltarji, svetlobo, in prazničnimi zvonomi je en sam pester cvet, ena sama ubrana pesem na čast Mariji Pomočnici. In prav ta pesem je najmočnejša struna verne slovske duše. „Tu moja hiša, odtod moja slava.“ Da, od tod gre in se vedno bolj širi Marijina čast že 10 let v blagor duš. Naj se širi še naprej.

Letos 8. septembra bomo obhajali desetletnico posvetitve naše Marijine cerkve. Obhajali jo bomo nad vse slovesno, in se zahvalili za vse kar smo v njej prejeli. Vsem, ki bodo obiskovali to svetišče, naj se zgodi, kar prosil molitev na praznik posvečenja cerkve: Kdorkoli vstopi v to svetišče, milosti prosit, naj se veseli, da je bil v vsem uslišan.

Po don Boskovi kanonizaciji

Praznik za praznikom nam mineva, tudi taki minevajo, ki so nam najljubši in bi jih najrajši v njih bežnem teku zadržali. Tako nam je minula tudi letošnja velika noč in z njo veliko slavje, kakršnega še nikdar nismo doživeli. Don Boskov veliki dan kanonizacije je sicer minul, toda minul ni in ne sme minuti spomin na velikega novodobnega svetnika. Cerkev ga je zato postavila na oltarje, da bi nam svetil s svojim zglednim življenjem. Geslo, ki se je naznanilo sotrudnikom na mnogobrojnih sestankih, je bilo: „Širiti don Boskovega duha in živeti po njem.“ Vendar pa bi svetla luč, ki odseva od našega ustanovnika, bila le minljivi sij, ako bi njegovih kreposti ne posnemali. Ziveč to krepostno življenje je don Bosko storil premnogo dobrega za obči blager človeštva. Iz tega krepostnega življenja so vzkliła njegova tako mnogotera dela in prav radi njega je imel v svojem delovanju toliko uspehov. Le posnemaje njegove kreposti bomo zamogli uspešno širiti njegovega duha in ga izročiti tistim, ki bodo jutri stopili na naše mesto.

Kaj pa je don Boskov duh? V čem obstoji?

Duh preproste, neprisiljene, prisrčne evharistične pobožnosti; duh sinovske vdanosti sv. Cerкви in rimskemu papežu; duh iznajdljivega in velikodušnega apostolstva za zveličanje duš.

Kjerkoli so se obhajale don Boskove slavnosti, povsod so bile pravi misijon, izrazito evharističnega značaja. To je znamenje, da so te slavnosti segle na globoko. Papež si je mnogo obetal, ko je določil dan kanonizacije na veliko noč, koliko velikonočnih spovedi se je opravilo in koliko velikonočnega veselja se je razlilo v človeška srca!

Skofje in župniki so s solznimi očmi in

ginjeni pripovedovali, kako nepričakovano mnogo sadov so rodile don Boskove slavnosti. Zares, to je bilo pravo zmagoslavje obletnice odrešenja!

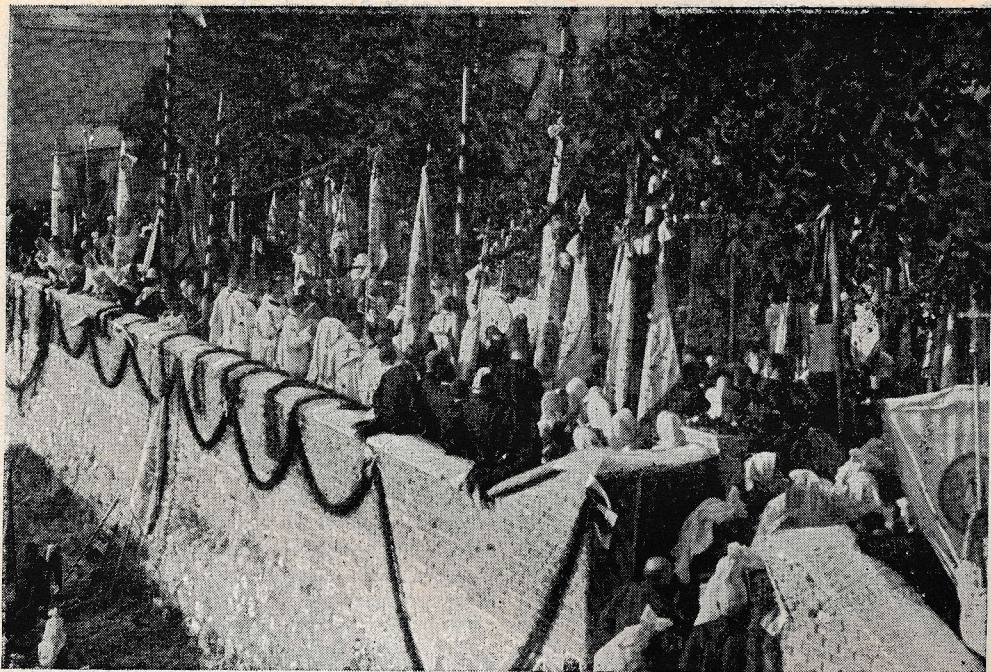
Namen vseh slovesnosti pa je, da don Boskovi sotrudniki delujejo za duhovni blager bližnjega v smislu in v duhu njihovega ustanovnika.

Naj Marija Pomočnica, ki je poklicala don Boska k apostolstvu in k svetosti, pomaga posnemati značilne don Boskove kreposti in njegovo apostolsko gorečnost!

Bleda slika

Umetniki se kosajo, kdo bo naravneje naslikal don Boska. Še mnogo teže je podati točno sliko don Boskovega notranjega življenja. Njegov življenjepisec, ki je bil don Boskov spremljevalec, nam je don Boska takole predstavil: „Don Bosko se je na prvi pogled zdel čisto navaden duhovnik. Njegova zunanost je bi'a umerjena in lepo oblikovana. Hodil je navadno z nekoliko sklonjeno glavo, da je marsikdaj prezrl celo kak pozdrav. Vedno je bil v duši zbran in ta notranja zbranost mu je tudi na zunaj dajala nekaj posebno privlačnega, ki je vsakega ujelo, kdor je prišel z don Boskom v bližji stik. Sladak nasmeh, ki mu je poigraval na obrazu, je bil kakor žarek z onstran sveta, ki je padal na njegovo obličje. Njegove oči so bile žive in pronikljive in so izražale veličino in dobrotljivost njegove duše. Njegovo obnašanje z vsemi je bilo nekaj tako prijateljskega, da si je namah pridobival srca in da so celo njegovi gojenci pravili, da ko don Boska gledajo, se jim zdi, kakor bi samega dobrega Zveličarja gledali.

Kdor ga je opazoval od bliže, mesto da bi našel v njem pogrške, je odkrival

Pred 10 leti: Ob zaključku slavnostne procesije: gozd zastav pozdravlja Marijo.

čedalje več vrlin in kreposti. Mons. Frančišek Seremelli, ki je l. 1844, par dni prebil v don Boskovem zavodu, je dejal: „Čim bolj skušam najti v don Bosku človeka, tem bolj odkrivam svetnika.“

Bogatini in reveži, znani in neznani, dobri in slabi, so pri don Bosku vedno našli iskrenega prijatelja in dobrotnika, ki nikomur ni mogel odreči pomoči. Njegovo srce je bilo veliko kot ocean, kakor se sveto pismo izraža o Salomonu. Mons. Salotti, sedanjí tajnik za razširjanje vere, je dejal Piju X., da ga je posebno presenetilo don Boskovo notranje življenje, iz katerega se je porodilo in zraslo njegovo apostolstvo... „Ko bi ljudje poznali posebno to stran njegove osebnosti bi ga še vse drugače cenili, čeprav ga že zdaj tako zelo cenijo.“

Vse kreposti so se v njem blestele v junaški stopnji, vse pa je vezala ljubezen, ki ga je gnala za dušami, da jih zveliča.

Nadnaravna znamenja pri don Bosku

Ko govorimo o svetnikih, prehajamo v ozračje, kjer diha nadnaravno. Svetniki so v posebni zvezi z božanstvom in Bog jim

podeljuje to, kar presega naravne človeške moči.

Zgodbe izbranih svetniških duš so polne dejstev, ki si jih naravno nikakor ne moremo razložiti; čutimo, da posega vmes nadnaravna, božja moč.

V don Boskovem življenju se nadnaravno kaj pogostokrat ponavlja, to nam pričajo najbolj verodostojni očitvidci. Nekatere izmed prič še zdaj žive in so prisostvovale prečudnim dogodkom. Nekaj dogodkov pa je don Bosko sam razodel. Don Bosko pa je bil mož, ki bi za nobeno ceno ne varal...

Imel je sanje, ki jih je resničnost potrčila. Imel je zamaknjenja, da se je celo od tal dvigal in ostal dalj časa dvignjen nad zemljo. Včasí pa mu je obraz blestel v prečudni nenaravni luči. Nenadoma in v trenutku je ozdravljaval težko bolne. Vedel je za bodoče stvari ali tudi za take, ki so se tedaj godile v daljavi. Napovedal je politične in privatne dogodke, ki so se natanko izpolnili. S prečudnim jasnovidenjem je bral v vesti.

Skratka: toliko je bilo pri njem prečudnih pojavov, ki so se dogajali vsak čas, da bi se popisale z njimi cele knjige. V dvajsetih zvezkih po tisoč strani obse-

gajočih je vse polno izrednih dogodkov.

Celo hudobni duh ga je pogostokrat nadlegoval, kakor sam pripoveduje.

Ni se bati, da bi se bil don Bosko motil in imel kak privid za resničnost, ker je bil zadosti učen in zadosti svet. Morda bo kak dvomljivec neverjetno zmajal z glavo, toda vsi dvomi in vsa prizadevanja neverjetnežev ne bodo mogla zmalčiti don Boskove osebnosti, zlasti če pregledamo vse njegove kreposti in njegovo neomadeževano življenje.

Don Boskova svetost vse pojasnjuje

Ko je don Bosko začel svoje delo in zbiral krog sebe revno mladino, so ga imeli za fanatika, prenapeteža. Ko je napovedoval in razgrinjal svoje načrte bodočega svojega dela, so ga smatrali za norega. Ko se je že deloma uresničila njegova napoved, in ko je svojo mladino z nepremagljivo silo pritegnil k sebi in jo s svojim ljubeznivim ravnanjem očaral, šele tedaj je svet začel obračati pozornost na don Boska in njegovo delo. Iznenadilo jih je dejstvo, da je ta skromni duhovnik dosegel v mnogih važnih zadevah več kot diplomatje, kot stranke, kot zveze, celo več kot magistrati in vlade.

Mnenje sveta pa se je delilo na dvoje: nekateri maloverni ljudje so se čudili ob nenadnem „salezijanskem pojavu“, ki se je s tako naravno silo razširil.

Drugi, ki priznavajo nadnaravni božji vpliv na človeška dela, so bili koj prepričani, da posega v don Boskovo delo božja previdnost, njega pa so smatrali za moža, ki je prišel o pravem času v pomoč novim razmeram. Priznati pa so morali, da je le svetnik zmožen takega dela, kakor ga je vršil don Bosko.

Tisti, ki so mu bili blizu in so prav od blizu gledali njegovo ravnanje, njegovo delo, njegovo življenje, merili njegov velikanski vpliv na okolico, so morali reči: „Don Bosko je svetnik.“

Njegova svetost nam edina rešuje uganko vseh salezijanskih ustanov. Komaj je don Bosko stopil na polje dela in je zastavil svoje moči na apostolskem polju, je brž obrnil pozornost nase in so morali priznati tako ali tako: don Bosko je svetnik.

Prav kmalu so začeli pisati zgodbo njegovega življenja. Zapisovali so vse: vsa njegova opravila, njegove besede, vse dogodke. Vse te neštevilne zapiske, ki se jih je nabralo za dvajset debelih knjig, vse te

so natanko pretresli vse vrste ljudje od navadnih kritikov pa tja preko škofov in kardinalov do papeža. Iz vsega pa so izluščili le to: don Bosko je svetnik. Tak je bil tudi glas ljudstva in v tem slučaju zares glas božji.

Manjkalo je še zadnje, nezmotljive besede, besede iz Rima, besede sv. Cerkve. In tudi tu je Rim spregovoril in je dejal in odločil: „Don Bosko je svetnik.“

Pij XI. je prav letos, za to sveto leto božjega odrešenja hotel pokazati sadove božje milosti; pokazal je toliko junaških duš, ki so zvesto šle za Kristusom, in jih je prišel med svetnike in blažene. Med temi pa v posebni svetli luči odseva don Bosko.

Letošnja velika noč bo ostala med naj-sijajnejšimi dogodki v zgodovini, saj je bil oklican za svetnika v največjem svetišču krščanstva največji dobrotnik revnih in zapuščenih — sveti Janez Bosko.

Njegovo ime je v čast in ponos njegovi domovini, v čast katoliškega klera in slavo svete katoliške cerkve.

Don Bosko apostol spovedi

Don Bosku je bilo mnogo na tem, da so njegovi gojenci bili vedno dobre volje. K temu pa je najbolj pripomogla mirna in čista vest, zato je sv. spoved tako silno priporočal in je sam neumorno spovedoval po cele ure. Vsak trenutek je bil pripravljen. Kolikokrat je prišel ta ali oni gojenec pozno po noči trkat na njegova vrata, češ, da bi se rad spovedal, ker mu vest ne da miru, in mu ni moči zaspati. Svoje dečke je včasih kar na lepem pobral na dvorišču sredi najživahnejše igre in peljal zdaj tega zdaj drugega v spovednico, ker je vedel, da z njegovo vestjo ni vse v redu. Nekega dne gre po dvorišču in vidi živahnega fanta, ki je igral žogo, da mu je pot kapal od čela. Rokave si je zavihal in igral s takim navdušenjem, da bi ga nobena stvar ne spravila od igre. Don Bosko pa ga prijazno pokliče k sebi in mu de: „Veš kaj, za uslugo te bom prosil, pojdi z mano v zakristijo. Pa jopič obleci in rokave si odvihaj!“ Dečko najmanje ni slutil, kaj don Bosko namerava. Odšel je z don Boskom. Ko prideta v zakristijo, mu don Bosko veli, naj pristavi klečalnik. Dečko ga je samo prestavil in še ni vedel, za kaj don Bosku gre. „No le poklekni in pripravi se na spoved! Vidiš niti lani nisi bil za veliko noč, zdaj bo spet kmalu velika noč, kar pripravi se!“ Dečko je

malo čudno gledal, a je le pokleknil in se pripravil za sv. spoved. Lepo sta opravila, potem pa je šel na dvorišče in skakal, kakor da se je olajšal bogve za koliko! Tako je don Bosko lovil svoje kaline!

Imel pa je poseben dar, da jim je bral v vesti, kakor bi jim bili grehi zapisani na čelu. Kolikokrat se je zgodilo, da je don Bosko vsakemu posebej povedal njegove grehe, spovedenec pa je samo potrdil, ker se je vse točno ujemalo. Še mnogo natančneje se je spovedal, kakor pa če bi si sam vest izprašal. Zato so gojenci najrajši šli k spovedi k don Bosku, ker so bili gotovi, da so spoved dobro opravili. Ni čudno torej, da je v don Boskovem zavodu kraljeva taka zadovoljnost in veselost, kakor le malokje.

Don Bosko je hotel, da se gojencem dá priložnost za spoved, kadarkoli si sami poželijo. V salezijanskih zavodih ni odrejenega dne za spoved. Pri vsaki skupni maši gojencev čaka spovednik v spovednici. Tako ima res vsak gojenec priliko, da se spove kadarkoli in da potem med sv. mašo pristopi k svetemu obhajilu.

Don Bosko je vedel, da je najmočnejše sredstvo pri vzgoji sveta spoved, zato jo je tako močno gojil in priporočal in naročal. Tako je še danes po vseh salezijanskih zavodih. Ako bi spovednika med sv. mašo ne bilo v spovednici, bi kar nekaj manjkalo.

Po pravici torej lahko rečemo, da je bil don Bosko apostol sv. spovedi.

Don Bosko in previdnost božja

Dva velika zavoda sta v Turinu drug poleg drugega, ki sta še dandanes zgovorni pričci, kako Bog skrbi za tiste, ki se njemu popolnoma izročijo in ki se nanj popolnoma zanesejo. Hiša božje previdnosti in don Boskov zavod. Ne sv. Kotelengo ne don Bosko nista nič imela, pa vendar sta storila tako ogromno mnogo v blagor človeštva. V „Hiši božje previdnosti“ je 10 tisoč revežev, ki jih oskrbujejo z vsem. V don Boskovem zavodu pa nad tisoč dečkov, ki jih tudi vsak dan preživlja dobrotna božja roka. Ali ni to živ dokaz tega, kar je rekel Jezus Kristus: „Ne skrbite in ne povprašujte: ‚Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali s čim se bomo oblekli?‘ Saj ve vaš nebeški Oče, da vseg

tega potrebujete. Išcite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo“ (Mt 6, 31-33).

Don Bosko se je držal božje besede, da kdor v Boga zaupa, ne bo nikdar osramočen, nikdar prevaran. Bog je bil tako radodaren do don Boska, da je bilo don Bosku že kar nekaj navadnega in se niti malo ni plašil, kaj bo z njegovimi zavodi in kako bo svoje gojence preživel. Vedel je, da mu je Marija ob strani in da je ona posredovalka vseh milosti. Dokler pa ona zanj skrbi, mu ne more ničesar potrebnega zmanjkati. Spominjal se je Jezusovih besed na apostole: „Ko sem vas poslal... ali ste kaj pogrešali?“ (Lk 22, 35).

Zakaj nam tolikokrat primanjkuje tega in onega? Ali imamo tudi mi tako vero v božjo previdnost kakor jo je imel don Bosko? Don Bosko se je sicer sam trudil in ni čakal, da mu bo samo padlo iz neba, ker bi to bilo predržno zaupanje. Tako tudi nam navadnim ljudem ne bo zmanjkalo, ako bomo imeli dosti trdno zaupanje v božjo previdnost. Truditi se moramo sami, Bog pa nam bo blagoslovil naš trud, kakor je blagoslovil don Boska.

Posnemajte don Boska

Predzadnjega maja so bili predstojniki in gojenci iz zavoda Pija XI. v Rimu sprejeti pri papežu. Prišli so mu čestitat ob priliki njegovega rojstnega dne.

Sprejem se je vršil v konzistorijalni dvorani. Ravnatelj zavoda mu je v imenu vseh podaril lično vezano knjigo, tiskano v zavodski tiskarski šoli: „Življenje in delo sv. Janeza Boska v besedi Pija XI.“ V knjigi so zbrani vsi papeževi govori, ki se kakorkoli nanašajo na don Boska.

Ta ljubezniva ravnateljeva misel je zelo genila sv. očeta. Mimo tega so mu podarili še zbirko fotografij, ki predstavljajo zidanje cerkve Marije Pom. v Rimu, in dve ukrasne svetilke iz kovanega železa, izdelek gojencev strokovne šole. Zapeli so neko Marijino pesem, nato pa mu je eden izmed gojencev prebral voščilo, ki je izvenelo v hvaležnost in navdušenje. In sveti oče je odgovoril:

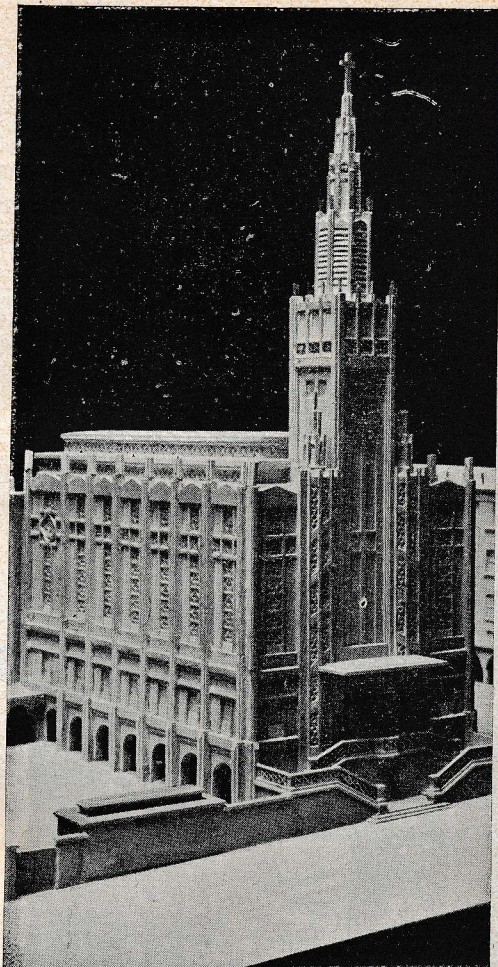
„Jutrišnja obletnica je za nas pomembna: je kakor plat zvoná, ki nas opozarja, da leta beže; spominja nas vseh milosti, ki smo jih prejeli iz božjih rok; očetovsko nas opominja, da se bo treba

kmalu odpraviti. Prav srečno priliko ste izbrali, konec maja in mojo obletnico, da mi pridete povedati svojo hvaležnost; pa ne le svojo temveč hvaležnost vse velike, svetovne salezijanske družine, ki ste vi le njeni predstavniki in tolmači.“

Potem je prav tako po domače nadaljeval in jih začel spodbujati, naj posnemajo don Boska: „Vsi kristjani so dolžni posnemati njega, ki ga je svet tako radostno in sijajno proslavil, a najbolj so to dolžni njegovi sinovi. Morebiti se bo komu na prvi pogled zdelo težko, posnemati don Boska, in vendar je njegova svetost zelo preprosta in lahka za posnemanje. Sicer pa je vsakega svetnika moči posnemati, še celo Boga. Saj posnemanje ni brezmiselno obnavljanje in razmnoževanje; posnemati se pravi, osvojiti si neko določeno miselnost, neko določeno stremljenje duha; se pravi, usmeriti svoje sile v določenem pravcu. Tako dela umetnik, ko posnema naravo; in zato je rekel Dante, da je umetnost božja hčerka.

V don Bosku moramo posnemati predvsem zvestobo trenutnim dolžnostim. Don Bosko je bil vsak hip pripravljen, da se pobavi s komerkoli in s čimerkoli, pa tako, kakor bi ne imel nobenega drugega dela na svetu. To je podstava vsake svetosti, da se z vdano pripravljenostjo odzivamo kakršnikoli dolžnosti.“

Potem je sveti oče priporočil dečkom, naj bodo pridni, da postanejo kedaj dobri družinski očetje, vrli državljani in pogumni borci katoliške akcije. „In da boste vse to,“ je končal sveti oče, „je dovolj, da ste celi kristjani.“ Nato jim je podelil papeški blagoslov.

Cerkev sv. Janeza Boska v Parizu, ko bo dovršena.

Prvi cerkvi na čast

sv. Janezu Bosku

Francija, ki je povsod rada prva, se je odrezala tudi glede don Boskovih svetniških proslav. Še pol leta ni minulo od don Boskove kanonizacije, pa so že dve cerkvi zgradili na čast novemu svetniku. Se vidi, da se hočejo Francozi res velikodušno oddolžiti za veliko ljubezen, ki jo je čutil don Bosko do Francije.

V Lijonu

Lijon, prelepo mesto ob reki Rodanu, se po pravici ponaša, da je bilo na vsem svetu prvo, ki je prijatelju mladine postavilo cerkev. Zgradili so jo ondotni sale-

zijanci. Temeljni kamen so položili junija lanskega leta, dovršili pa so jo v začetku letošnjega maja. Cerkev je blagoslovil lijonski kardinal na prvo majsko nedeljo ob številni udeležbi ondotne mladine, salezijanske in druge, ki je z navdušenjem spremljala svete obrede in vso proslavo.

Zunanje črte nove cerkve niso preveč predrzne, vendar pa okusne in sodobne. Notranjščina pa je čisto salezijanska. V oknih so umetniško upodobljeni poglavitejši dogodki iz don Boskovega življenja, od njegovih prvih sanj do oklica za svetnika. Na enem je upodobljeno tudi njegovo bivanje v Lijonu. Za glavnim oltarjem je v sliki na presno zaokroženo podano delo tega „velikana ljubezni“.

Mali glumač

Okni v novi cerkvi svetega Janeza Boska v Lijonu.

Don Boskova smrt

V središču je Kristus Kralj z angeli; na njegovi desni Marija Pomočnica, na levi don Bosko z Dominikom Savijem, to mojstrovino svojega vzgojiteljskega prizadevanja; za don Boskom se ponižno skriva vzornica krščanskih mater, don Boskova

mati Marjeta. Pri nogah Marije Pom. stoji Marija Mazarelo, prva predstojnica Hčera Marije Pomočnice z nekaterimi sestrami in gojenkami. Pod don Boskom pa so njegov naslednik, Mihael Rua, nekaj salezijancev in gruča gojencev.

V Parizu

Pariški kardinal Verdier je znan po svoji delavnosti in vnemi za čast božjo in za zveličanje parižanov. V nekaj letih je sezidal v obljudenih pariških predmestjih čez pedeset cerkev, tako da so mu vzdeli priimek „graditelj“.

Ko je letošnjo pomlad blagoslavljal temeljni kamen za novo salezijansko cerkev sv. Janeza Boska, je rekel ondotnemu ravnatelju: „Gospod, upam, da me boste kmalu povabili, naj pridem posvečevat vašo cerkev.“ „Kma'u“ pomeni pri takem podjetju: v dveh ali treh letih. Tako je mislil tudi kardinal. In vendar je danes, ko to pišemo, nova cerkev že pod streho, dasi znotraj še ni dovršena.

To je naravnost čudež. Tolikšno delo pa tako naglo dovršeno! Dovršeno navzlic najhujši gospodarski stiski, ki je spraznila žepe in zredčila darežljivost! To je

res čudež, ki ga je napravil don Bosko. Pa bo morda kdo rekel: „Ali je vse to že plačano?“ Ne, vse še ni, še veliko ni. Toda od vseh strani Francije prihajajo darovi, dežele se kar kosajo. Pa tudi iz Amerike, iz Afrike, od vsepovsod, tako da bo to don Boskovo svetišče res sezidano z darovi vsega katoliškega sveta.

Don Bosko si utira pot!

* * *

Tudi pri nas nameravamo v kratkem zidati novo cerkev in sicer na čast sveti Tereziki Deteta Jezusa, kot smo že večkrat poročali. Upamo, da se bo tudi Slovencev polotilo navdušenje, da bomo kljub težkim časom prispevali za to prvo Terezikino cerkev na Slovenskem. Saj bi je ne zidali, ko bi cerkev ne bila tako potrebna. Vzemimo si torej za zgled Francoze!

Iz naših misijonov

Božje mreže

Na pustni torek je privreščal na salezijanski misijon v Kiniami blaten avtomobil. Iz njega stopijo gospod, gospa in trije fantje. Angleži so in samo angleški govore. Pripeljali so se iz Transvala in so namenjeni k obali. Dva meseca so že na poti, še dvanajst dni pa se bodo vkrcali za v Anglijo. Ali božja previdnost ima svoje načrte. Nadaljevanje vožnje je čisto nemogoče: deževna doba je na višku, ceste se ugrezajo, pri bližnji, dokaj veliki reki je odneslo most.

Predstojnik misijona jih ljubeznivo sprejme in jim da na razpolago gostince. Malo se odpočijejo in čez kak teden odrinejo.

Dolg čas jim pa medtem tudi ne bo. Saj se že zbirajo kristjani, jutri bo namreč pepelnica. Večerni zvon vabi v cerkev; kot bi trenil je nabita črnih vernikov. Električne luči se blešče, da je svetlo kot opoldne. Marija se iz morja luč smehlja klečeči množici.

Misijonar povabi goste — protestantje so —, naj pridejo gledat večernice. Pod stebriščem se ustavijo, opazujejo razsvetljeno notranjščino, poslušajo ubrano molitev črncev in se čudijo pobožni zbravnosti nepremično klečečih trum. Ta nepri-

čakovana prikazen, ta izliv verskih čustev jih presune in pretrese, da stoje kakor ukopani. „Čudovito, čudovito!“ šepeta gospa gospodu.

To je bil prvi sunek milosti!

Prav tako tudi naslednje dni vsak večer prisostvujejo molitvam in krščanskemu nauku. Samo po sebi se razume, da se medtem veliko pogovarjamo o veri. Gospod se kmalu, brez vednosti svojih, loti katekizma in študira.

Štiri tedne pozneje, na praznik svetega Jožefa, je 25 gojencev misijonske šole po treh ali štirih letih učenja bilo pripravljenih, da prejmejo sv. krst. Gostje prosijo, da bi smeli prisostvovati.

„Ali obred je zelo dolg in bo treba zgodaj vstati“, jim ugovarja misijonar.

„Nič ne de,“ odgovori gospod, „hočemo biti zraven. Potem bomo na Angleškem pripovedovali.“

Drugo jutro se krščenci ob šestih zberejo v cerkvi. Vsi so v belih oblekah. Tudi Evropci zasedejo svoje prostore. Cerkev je vsa praznična. Dve uri trpi sveti obred. Gostje so kakor zamaknjeni: druga za drugo se sklanjajo kodraste glave nad krstnim kamnom, zbrano se vračajo na svoje mesta, z obrazov jim sije neskončna sreča, ki obliva njih duše. Potem je slovesna maša: zdaj prihaja

Jezus v presveti hostiji prvič v njihova nedolžna srca...

„Čudovito, nebeško!“ vzklikne gospa, ko stopi iz cerkve.

To je bil drugi sunek milosti za te radovedneže. In sem prepričan, da odločilen. Le poslušajte.

* * *

Drugo jutro je misijonar v šoli z novokrščenci. Anglež se ves nemiren spreha pa po dvorišču. Še nedolžni kamenčki so mu na poti: s palico jih beca stran. Zdaj obstoji pred šolskim oknom. S hrepenečim pogledom se ozira na črnce in glasno vzdihne: „Kako srečni so!“ Oči mu plamene, z lic odseva razburjenost. Naglo se obrne, z mrzlično kretnjo vrže od sebe konček smotke in odide.

Še isti večer gospod in gospa potrkata na misijonarjeva vrata. Pogovor se suče o včerajšnji krstni slovesnosti: gospa je spričo lepote obreda vsa navdušena; čudi se, kako kristjani pobožno pristopajo k sv. obhajilu; njih petje in molitve da jo ganejo do solza.

„Da,“ pravi mož, „ali pri včerajšnjem krstu je dveh manjkalo.“

„Katerih dveh?“ vpraša misijonar.

„Nje in mene“, odgovori olajšano mož. Saj za njega ni bilo čudno. Po krstu je bil sicer protestant, a med svetovno vojno je bil že čisto na pragu, da se spreobrne; hodil je k nekemu katoliškemu duhovniku, navsezadnje pa je popustil in se skesal. Toda žena, ta je bila prepričana protestantka, ki je spolnjevala svoje verske dolžnosti. Ali bila je pobožna in svojemu možu vdana.

„Kaj pa vaši otroci?“ vpraša spet misijonar.

„Stari so 12, 15 in 17 let. Preden smo pred desetimi leti odpotovali v Afriko, jih je dala teta — ona se je že prej spreobrnila — prekrstiti katoliškemu duhovniku. Potem pa so živeli po protestantovsko kot midva.“

„Čimprej želiva prejeti sveti krst. Tu sva prosta, na Angleškem pa naju sorodniki utegnejo pregovoriti.“

Po sporazumni odločitvi naj bo krst na veliko sredo, na veliki četrtek pa skupno sveto obhajilo za vso družino. Deset dni, ki jih še ločijo od tega velikega dogodka, pa naj porabijo za pouk.

Na veliko sredo zvečer je cerkev v Kiniami zopet praznično razsvetljena. Pred oltarjem pa klečita nova spreobrnjenca in

z roko na evangeljski knjigi izpovedujeta vero in se odpovedujeta zmotam. Potem pri istem krstnem kamnu, pri katerem so se pred tedni sklanjali črnici, ponižno prosita za sveti krst. Zraven njiju stoje sinovi. Zares genljiv prizor! Ko prideta iz cerkve, se zgrnejo kristjani krog njiju, jima čestitajo in stiskajo roke. V svetem veselju prebijejo večer, misel jim uhaja k Jezusu, ki čez nekaj ur obišče njih srca. Praznično jutro velikega četrтка! Oče, mati in vsi trije sinovi kleče pri angleški mizi in odpirajo hrepeneče duše prihajajočemu Jezusu. Zdaj se z njim pogovarjajo, objemajo ga in ljubijo. Prevzema jih sreča, neskončna sreča...

Zvečer gospod pripoveduje:

„Trideset let sem preživel na Angleškem, pa nimam nič od tega; deset let sem bil v Transvalu, zopet nič; tu v misijonu sem pa v enem mesecu našel vse: Boga in srečo!“

Tedaj se najmlajši sin obrne k materi:

„Mama, jaz bom duhovnik. Ali me boš pustila?“

„Seveda. In brata tudi, če hoče.“

„Da, ampak jaz hočem biti salezijanec in misijonar.“

„Bog vaju blagoslovi!“ pravi mati. In iz oči ji kane solza.

Na velikonočni torek je avtomobil z angleškimi gosti odbrenčal proti obali. Črnici so pa rekli: „Abo bašuka!“ kar bi se po naše dejalo: „Ti so pa dobro zapisani tam gori!“ Tako so nevede vrnili Angležu, kar je pred dvema tednoma rekel novokrščencem: „Kako srečni so zdaj!“

Kako srečni so zdaj!

Japonska

Don Boskovo delo se tudi na Japonskem čimdalje bolj uveljavlja. Požrtvovalnost salezijanskih misijonarjev rodi že prav lepe sadove. Samo na božič so krstili v Miyazaki 25 odraslih Japoncev. Dečkov pa tudi prihaja precejšnje število v naše oratorije. V Tokijo jih je včasih do 1.200. Priredili so jim božičnico. Kristjani in pogani so se kar kosali, kdo bo lepše prispeval k tej božičnici. Obdarovani so bili najpotrebnejši z živežem in obleko. Najznamenitejši dogodek pa je bil meseca januarja *otvoritev malega semenišča*. Slovesnosti so se udeležile cerkvene pa tudi civilne oblasti. Zastopniki pokrajinske vlade, mestno načelstvo in druge oblasti. Presenetilo je naše salezi-

jance to, da so vsi ti predstavniki z velikim navdušenjem odobrava i započeto delo. Rekli so, da v sedanjem času nič ni bolj na mestu, kakor šola kakršna je semenišče, ki ima namen vzgajati k razmotrivanju duhovnih vprašanj na osnovi vere. Tako ustanovo da je treba povsod le podpreti, ker le iz nje bo izviral obči blager. Ta praznik pa je po srečnem naključju padel prav med državne slovesnosti, ko sedanja Japonska dinastija obhaja dvatisočletnico zavzetja Japonske po očetu sedanje vladarske rodbine. Dvignil pa se je na osvojitvev prav v mestu Miyazaki. Kakor je nekđaj iz tega mesta izšla zmagoslavna misel zavzetja vsega japonskega kraljestva, tako zdaj nastopa žarišče prav na tem mestu, odkoder naj bi s svojo versko miselnostjo zavladalo nad vsem svetom. Prav tako so se izrazili predstavniki civilnih oblasti, ki gotovo brez predsodka gledajo na dobro delo, ki ga vrše za narod don Boskovi sinovi v deželi vzhajajočega sonca.

Po trikratnem vzkliku „banzai“ vladarju, so se zastopniki oblasti poslovlili, kristjani in udeleženci pa so še ogledovali novo poslopje.

Na praznik sv. Frančiška Sal. smo odprli v Miyazaki novo katoliško knjigarno.

Meseca februarja pa smo širokopotezno organizirali tako imenovane „*zadankwai*“ domače pogovore. Krščanska družina povabi svoje prijatelje, ki bi radi kaj slišali o verskih stvareh. Misijonar pride v poset ali pa katehist in načne se pogovor. Oni ugovarjajo izražajoč svoje pomisleke, mi odgovarjamo nanje in pojasnjujemo po cele tri, štiri in več ur skupaj (Japoncu se nikamor ne mudi in se prav rad pogovarja). Tako s polnim periščem mečemo dobro seme v odprta srca. Drugič spet misijonar sam najame sobo in povabi k razgovoru vse, ki bi radi kaj zvedeli o veri. Pri tej priliki se ljudje seznanijo z misijonarjem, delimo jim knjige z versko vsebino. Uspeh je gotov, bodisi da postanejo ti ljudje katehumeni, bodisi da se iznebijo čudnih predsodkov, ki jih imajo glede nas. Pot je sicer dolga in težavna, vendar pa nas Kristusova ljubezen sili k delu, da spoznajo Njega, ki je za vse umrl in bi rad vse rešil.

Zanimiv je tudi porast katoličanov na Japonskem. V enem letu, od 1932 - 1933., se je število katoličanov na Japonskem dvignilo s 98.143 na 100.491. Tujih misijonarjev je bilo 1932. 199, l. 1933. pa 204. Domačih duhovnikov predlanskem 59,

l. 1933. pa 64. — Sester je bilo prej 331, lani že 364, sester domačink prej 245, zdaj 328. — Razveseljivo je dejstvo, da je še leta 1927. bilo 87.581 katoličanov, junija 1933. pa so narasli že na 100.491.

Najhitreje napreduje misijonsko delo na Koreji in na otoku Formoza, kjer je na 25.848.167 prebivalcev 123.000 katoličanov.

Tako je bilo junija 1933.

Število katoličanov bo raslo tembolj, čim več mladine dobe misijonarji v roke in čim bolj bo cvetela krščanska dobrodelnost. Tako je že don Bosko napovedal, ko je pošiljal prve misijonarje: „Imejte posebno skrb za bolnike, za mladino, za starčke in ubožce, pa boste imeli božji blagoslov in ljudje vam bodo naklonjeni.“

Pred krščansko ljubeznijo klonejo tudi japonske oblasti, vrata se odpirajo, obenem pa tudi srca. Do dna sicer še ne razumejo našega dela, vendar pa ga občudujejo in nam pomagajo.

Socijalna skrb je na Japonskem predvidena v postavah in zato se tudi krščanstvo resno jemlje v obzir ter se vedno bolj uveljavlja.

Vsako leto deli japonsko notranje ministrstvo podpore dobrodelnim ustanovam. Tudi letos je med 467 nagrajenimi ustanovami bilo 16 katoliških. Cesarska družina pa je med 277 obdarila tudi 15 katoliških. Tudi naše zavetišče v Miyazaki je bilo deležno podpore. — Tu se je zares pokazal božji blagoslov in naklonjenost ljudi. —

Praznik cvetočih črešenj

Pred našo misijonsko hišo v Miyazaki je nasajena dolga vrsta črešnjevih dreves. Spomladi so krasno cvetele. Mnogo ljudi je prihajalo ogledovat cvetoče drevje. Zmislili smo se, da bi nam to cvetje lahko služilo za reklamo. Brž smo izstavili v oknih naše skromne knjigarne katoliške knjige, nabožne predmete, podobe in vse, kar bi lahko vzbudilo zanimanje za vero. Obiskovalci so se res zanimali, povpraševali to in ono, mi pa smo jim rade volje pojasnjevali, saj smo prav zato nastavili te nedolžne pasti. Bog ve, če se marsikomu ne bo prav tu vzbudila želja po sv. veri.

Posebno značilno pa je za naše delo v Miyazaki, pripoveduje naš prvi japonski misijonar g. Cimatti, obisk glavarja naše pokrajine (mi bi rekli bana). Zanimal se je za naše zavetišče in je prišel med nebojlene starčke in med sirote. Pol

ure se je mudil med njimi in se je za vse zanimal. Ko je odhajal, je izrazil misijonarju svoje popolno priznanje in zadovoljenje. Nato je šel v naše malo semenišče. Tu je celi dve uri ogledoval vse podrobno, šolske prostore, spalnice, skratka čisto vse. V sprejemni dvorani so mu predstojniki in gojenci izrazili svojo vdanost kot poglavarju te pokrajine. Zanimiv je govor tega pogana. Podamo ga samo v glavnih mislih: „Znan mi je že nekoliko zunanji svet izven Japonske. Kot odposlanec naše vlade sem imel priliko videti marsikaj. Opazoval sem naporno prizadevanje voditeljev narodov, kako bi radi privedli svoj kraj do pravega miru. Pa težko, da se jim to posreči. V pokrajinskem glavarju vidijo ljudje oblast, ki naj skrbi za javni red, za gospodarstvo, za blaginjo svojega okrožja. Meni se pa to zdi le postransko v vsem

mojem delovanju. Meni gre za to, da se moji podložniki duhovno izoblikujejo in to smatram za poglavitno svojo dolžnost. V sedanjem trenutku Japonska potrebuje delavnih ljudi, ki pa morajo biti poštene in na mestu v vsakem oziru. Blagor vam, mladeniči, da ste v šoli, kjer vam v obilni meri podajajo to, kar naša domovina najbolj potrebuje!“

Blagovolil je z nami obedovati, dal se je slikati z nami, odšel pa je zelo zadovoljen in je izrazil željo, da se vrne in se z našimi malosemeniščniki kaj več pogovori.

Pri nas je zdaj pomlad vsa v cvetju in mnogo obeta. Bog daj, da bi obrodila naša duhovna pomlad obilo sadov!

Vincencij Cimatti
salez. misijonar.

Po salezijanskem svetu

Kanonizacija sv. Jožefa Kotolenga. — Ob don Boskovem velikem zavodu v Turinu je ogromno poslopje „Mali dom božje previdnosti“ imenovan. Ustanovil ga je don Boskov sodobnik sv. Jožef Kotolengo.

Sveti Jožef Kotolengo.

Nad 10.000 ljudi je v tem „malem“ domu in za vse skrbi božja previdnost.

Na dan sv. Jožefa je bil ustanovnik oklican za svetnika. Spomin na to so obhajali prav slovesno s tridnevnic v don Boskovem zavodu v Turinu. Ko se je uvedla razprava o svetosti velikega moža, je bil don Bosko še živ. Tedaj je dal razsvetliti ves zavod, da tako izrazi veselje svoje in svojih nad spominskim dnem. — Zdaj, ob kanonizaciji Kotolenga, don Boskovi sinovi niso smeli zaostati. Priredili so slovesno tridnevnic ter jo zaključili z velikim slavjem iz hvaležnosti dobrotnemu don Boskovemu prijatelju in svetovavcu.

Tri slovesnosti v Valdoku

Bile so 12. aprila. Zelo pomenljiv dan! Kajti pred 88 leti je don Bosko na isti dan, rekli bi, položil temeljni kamen svoji mogočni zgradbi, ko je prvič zapel mašo v revni Pindarijevi baraki.

Prva slovesnost je bila ob 10. zjutraj na dvorišču Oratorija v Valdoku, kjer hočejo staro poslopje povečati z novo moderno zgradbo. Dvorišče je bilo vse polno mladine in dobrotnikov. Na vzvišenem odru so zavzeli prostor kardinal Hlond, nekaj škofov, vrhovni predstojnik salezijancev in drugi odličniki.

Škof Bartolomasi je spregovoril nekaj besed o salezijanski vzgoji, pri kateri mladina raste v dozorele ljudi, ki bodo pridovni Cerkvi in domovini. Potem je kardinal Hlond blagoslovil temeljni kamen, vrhovni predstojnik pa vrgel prvo žlico malte. — Zdaj ko to pišemo, je novo poslopje že pod streho. To je očitno blagoslov novega svetnika!

Druga slovesnost, vsa salezijanska, preprosta pa vendar pomembna, se je odbila popoldne v Pinardijevi kapeli. Tu je nekoč stala Pinardijeva baraka, prvi don Boskov oratorij, ki je služil tudi za cerkev. Pozneje je bila tu obednica, kjer sta pri svetnikovi mizi sedela kot mlada duhovnika, dva bodoča papeža — Pij X. in Pij XI. Zdaj je tu zopet kapela.

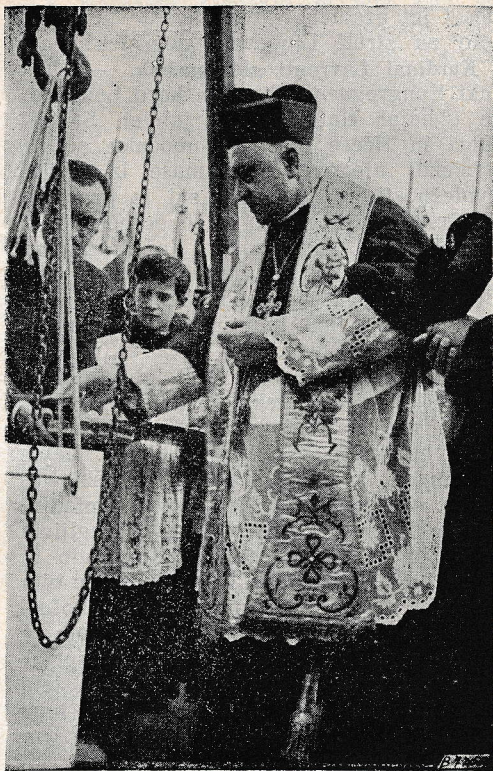
V spomin na veliki obisk so vzdali spominsko ploščo iz marmorja. Vrhovni predstojnik, gospod Rikaldone, jo je v spremstvu kardinala Hlonda, nekaterih škofov in drugih salezijanskih prijateljev odkril in blagoslovil. Nato je stopil iz kapele in tam zbranim gojencem razložil pomen slovesnosti.

Ta plošča, je rekel, naj nas spominja papeža Pija XI., tega našega največjega prijatelja, tega najslavnejšega romarja in najhvaležnejšega gosta, ki je svojega gostitelja oklical za svetnika. Ta marmor naj bo znamenje hvaležnosti do Pija XI. in do vseh papežev, ki so se trudili za don Boskovo svetniško pravdo. Naj še poznim rodovom kaže, da sinovi niso zanemarili očetove dediščine, ljubezni in vdanosti do papeža.

Navdušeno ploskanje in klicanje mladih grl: „Živel papež!“ je potrdilo predstojnikovo besedo. — Odsihmal bo don Boskov papež stalen gost v valdoškem oratoriju.

Tretja slovesnost pa je bila zvečer v baziliki Marije Pomočnice. Slovesno pritrkavanje je vabilo salezijanske prijatelje k polaganju temeljnega kamna za novi don Boskov oltar. Obenem naj bi bil to tudi temeljni kamen za povečanje bazilike. Don Bosko je bil to povečavo napovedal, ko je rekel, da bo bazilika nekoč veliko premajhna. Tridnevnic pred njegovim slavljem je to dodobra pokazala.

Bazilika je bila natlačeno polna ljudi. Tedaj je stopil na prižnico škof iz Parme in v sijajnem govoru poveličal don Boska in njegovo delo. Potem so prebrali besedilo s koženice, ki se vzida v temeljni kamen, nato pa je turinski nadškof, kardinal Fosati, izvršil cerkveni obred. Slo-

Kardinal Hlond blagoslavlja temeljni kamen za povečanje valdoškega oratorija.

vesnost je zaključil blagoslov z Najsvetejšim.

Zelimo, naj se temu prvemu kamnu brž pridružijo drugi, da se bodo pod povečano kupolo Marije Pomočnice kmalu mogli zgrinjati okrog don Boskovega oltarja romarji z vsega sveta!

Kjeri je piemonteško mestece, kjer je don Bosko hodil v gimnazijo in bogoslovje. V spomin na njegovo bedo, ki jo je tam preстал, pa tudi na veliko veselje, ko so se začele uresničevati njegove sanje, so meščani sklenili, da mu pripravijo prav izvirno slavje: vsak dan slovesne tridnevnic je bil pridržan enemu izmed ondotnih redov. Prvi dan je bila tridnevnic pri dominikancih, kjer je mladi Bosko pogosto molil sveti rožni venec. Drugi dan pri jezuitih, kjer je mladi apostol zbiral tovariše h krščanskemu nauku. Tretji dan pri lazaristih, ki so nastanjeni v starem frančiškanskem samostanu, kamor je Bosko mislil vstopiti. Ob zaključku je deset mogočnih strelov iz možnarjev opozorilo prebivalstvo, da je novi svetnik

deset let prebival v tem mestu. Za vsako leto en strel! Ljubezniv domislek!

Kardinal Lavrenti zlatomašnik. — Prefekt Kongregacije obredov, kard. Laurenti, je obhajal zlatomašniški jubilej. Salezijanci in Hčere Marije Pomočnice so se udeležili njegove zlate maše iz velike hvaležnosti do jubilaranta, saj je prav on na čelu Kongregacije, ki je odločevala o don Boskovi kanonizaciji. Voščili so mu še mnogo srečnih let življenja proseč don Boska, naj mu bo zaščitnik, ko je med drugimi mnogimi tudi njemu pripomogel do svetniške slave.

Prvenstvene tekme. — V Belgiji so letos že tretjič priredili tekme v znanju krščanskega nauka. Tekem se udeležujejo gojenci belgijskih mladinskih domov. Letos je zmagal sedemnajstletni strojniški vajenec, Gašper Dižarden, iz sal. mladinskega doma v Liežu. Od sto dosegljivih točk jih je dosegel 98.7. Za nagrado je dobil umetno izdelano čašo, ki mu je bila izročena 6. avgusta vpričo dveh škofov. Tako se salezijanski mladinski dom v Liežu ponaša že z dvema prvakoma; kajti pri prvih prvenstvenih tekmah leta 1932 je prav tako zmagal gojenec tega doma. To je drugačen šport kot pa kakšen nogobrel!

Naš misijon v Rajaburi v Siamu - apostolska prefektura. — Veliko veselje je zavladovalo med našimi salezijanci v tem misijonskem kraju, ko je dobil naslov in pravice apostolske prefektore. Misijon je v siamskem kraljestvu, kjer sta mu kralj in vlada izredno naklonjena. Siamski kralj je s soprogo prisostvoval na veliko noč kanonizaciji don Boska. Obiskal je tudi naš novi zavod Pija XI. v Rimu. Njegov rojak, slušatelj na Gregorijanski univerzi v Rimu, ga je v domačem jeziku pozdravil. Kralj ga je v odgovoru spodbujal, naj se dobro izobrazí in izvežba v tej panogi salezijanskega dela, da bo mogel v svoji sijamski domovini, uspešno delovati zlasti v rokodelskih šolah, ki naj bi se tako lepo razevele, kakor cveto v Evropi. — S tem je sijamski kralj pokazal svoje veliko uvaževanje salezijanskega delovanja v njegovem kraljestvu.

Siam. Novi apostolski prefekt v Rajaburi je obiskal posamezne misijonske postojanke in je v krstnih knjigah z veseljem bral imena novokrščencev. Mnogo jih nosi ime „Janez Bosko“. Imena so jim nadeli stariši sami. To je najboljše znamenje, kakšno zaupanje v don Boska imajo tudi tam na daljnem vzhodu. —

Sveto detinstvo. — Enega izmed takih malih Janezov Bosko so sprejele dobre Hčere Marije Pomočnice v svojo sirotišnico. Dečku bo kmalu vzevela že druga pomlad. Bil je prvi otrok, ki naj bi s svojim nasmehom vedril dneve staršem v bambusovi kolibi. Zal, da se je v družinsko življenje zasejal razdor, ki toliko družin uniči, in ni je človeške moči, ki bi mogla urediti te razrvane razmere, kajti nesoglasje med zakoncema ima pregloboke korenine. Otroka so zavrgli in postal je v devetem mesecu mladega življenja zapuščen sirota.

„Sveto detinstvo“ raste in sestre imajo mnogo opraviti z negodnimi otročiči in jih negujejo še z večjo požrtvovalnostjo kot njih lastne matere.

Kmalu za tem prvim je prišel drugi poganček. Prinesli so ga oddaleč. Njegova mati je zanj žrtvovala svoje življenje. Ko bo zvedel, da mu je mati tako zgodaj umrla, mu bo hudo, toda sirota ne bo, saj bo našel ob sebi očeta sirot — don Boska.

Kitajska. Šanghaj. — Salezijanci in Hčere Marije Pomočnice so tu odprle šole in žanjejo splošno priznanje tudi od strani oblasti.

Lok-Chong. Otvoritev nove misijonske postaje pod imenom „Mons. Versilja“.

Mons. Kanazei, naslednik mučeniškega škofa Versilje, je ustanovil novo lepo misijonsko postajo s šolami za dečke in mladeniče. V šestih mesecih je bilo dovršeno v prijaznem mestecu Lok-Chongu. Otvoritveni priznani je pokazal, kako se ne samo kristjani, ampak celo pogani radi spominjajo velikega škofa in mučenika. Blagoslovitve so se udeležile celo oblasti. Ljudstva pa je mnogo prispelo od vseh strani kljub neugodnemu vremenu. Z navdušenimi govori so povdarjali svojo naklonjenost novi ustanovi.

Argentina časti salezijanske učenjake

Ob priliki svetniške proslave na čast sv. Janeza Boska je guverner dežele Santa Cruz v Patagoniji predložil osrednji vladi v Buenos Airesu, naj bi se pokrajina okrog jezera Argentino imenovala po salezijanskem učenjaku Albertu Agostiniju v spomin na njegovo misijonsko in znanstveno delovanje. Od l. 1928 do 1929 se je gospod Agostini mudil v okolici jezera Argentino, odkoder je raziskoval ozemlje ondotnih ledenikov in planinske predele južnih Kordiljer v Patagoniji. Nekaj let

prej pa je raziskoval divje pokrajine na Ognjeni zemlji.

Omembe je vredno, da je že tudi neka železniška postaja v dolini Rio Negro v Patagoniji dobila ime po drugem salezijancu, g. Stefaneliju.

Kardinal Hlond pri izseljencih

Njegova Em. kardinal Hlond, primas poljski, je res neutrudljiv popotnik. Gorečnost za duše ga žene po svetu. Pred par meseci je bil v Rimu pri don Boskovi kanonizaciji, nato v Turinu, potem smo ga videli v Ljubljani, odkoder se je odpeljal domov, da tudi tu s svojo navzočnostjo počasti novega svetnika. Prve dni junija pa se je zopet odpravil v tujino. Obiskal je Pariz, kjer so mu pripravili sijajen sprejem pri predsedniku republike in pri pariškem kardinalu. Iz Pariza je odpotoval v Lijon, odtod v Ars na grob svetega župnika Vianeja in v druga francoska mesta, kjer so večje naselbine poljskih izseljencev. Kajti prav obisk izseljencev je bil poglavitni namen njegovega potovanja. Hotel jih je potrditi v očetni veri in jim pokazati, da daljna domovina misli nanje. Zbral je vse izseljenske duhovnike Poljake in jih navduševal, naj vztrajajo v borbi za vero in narodnost. Obljubil jim je, da jim pošlje na pomoč novih duhovnikov. Tudi v Ljubljani se je zanimal za poljske izseljence, ki jih je v Jugoslaviji precej (okoli 15.000), v Bosni v okolici Banjaluke, odkoder mu je prišel poročat o njih ondotni poljski duhovnik. Njegova skrb za izseljence naj bo tudi nam vzor!

Iz naših zavodov

Rakovnik

Nad 300 nas je bilo letos v zavodu. Precejšnja družina, kaj? To bi bila že velika vas! Rokodelci so kaj lepo zaključili šolsko leto — z razstavo svojih izdelkov, risb in proračunov. Razstavo si je ogledalo mnogo posetnikov o priliki praznika Marije Pomočnice. Zlasti mizarji so se postavili z lepim pohoštvo. Tretje in četrtoletniki so ga izdelali kot pravi mojstri. Tudi gospodje z banovine, ki imajo na skrbi obrt in obrtne šole, so se zelo laskavo izrazili o naših obrtno-strokovnih šolah, češ, da takih in te vrste v vsej Jugoslaviji ni.

V dijaškem konviktu je bilo nad 90 gojencev, ki so obiskovali zunanjo gimnazijo. Letos se jih obeta še več. Uspehi lanskega leta so bili zelo povoljni, zato je letos pravi pravcati naval prošenj za sprejem v zavodov konvikt. Saj pa so starši res lahko brez skrbi, ko imajo gojenci vso oskrbo v zavodu in še mnogo več, kot bi jim mogla nuditi domača hiša.

Na Rakovniku imamo tudi svoje bogoslovno semenišče. Lani je bilo 43 bogoslovcev: 15 Slovencev, 15 Čehov in 13 Slovakov. Doslej namreč Češko-Slovaška tvori z Jugoslavijo eno salezijansko provinco ali inspektorijo. Posvečenih je bilo letos 8 novomašnikov: 5 Slovencev in 3 Slovaki. En slovenski novomašnik pa je bil posvečen v Turinu, kjer je dovršil bogoslovne študije (g. Silvin Mihelič). Po duhovnih vajah so bogoslovci odšli na zaslužene počitnice na Gorenjsko, kjer imajo svojo „bajto“. Tam gori v svežem planinskem zraku se zelo dobro počutijo v prosti naravi, da nabero novih moči za nadaljnje resno delo in se tako pripravijo za svoj vzvišeni poklic.

Oratorij se je močno razmahnil. Dečkov vedno več prihaja. Nedopovedljivo mnogo dobrega stori tej mladini ta prva don Boskova ustanova zlasti v sedanjem času.

Radna

Na Radni polje življenje in vre kakor v mladem srcu. Vse naokrog nosi vedro veselje. Saj pa tudi mora. V tem zavodu se vzgaja salezijanski naraščaj. In kje bo navdušenje večje kot pa med mladino.

Dijakom se prav tedaj, ko se s peto gimnazijo pričenjajo najbolj neumna leta, začenja odpirati v novicijatu čaroben pogled v drugi, notranji, duhovni svet, ki je brez vsake primere lepši in bogatejši kot zunanji mamljivi svet. Pridite sem na Radno in vprašajte prvega novinca, kako mu je, pa vam bo povedal, da mu tako, še nikoli ni bilo, tudi v najbolj razposajenih letih ne.

Po končanem novicijatu se prično tri resna leta. Tu zopet naši dijaki nadaljujejo gimnazijske študije, obenem pa se uče modroslovja ter se polagoma pripravljajo na težki vzgojiteljski poklic. Vse te resne študije pa prepletajo gledališke predstave, izleti, akademije, igre, tako da je tudi v tem oziru zahtevam mladine zadoščeno. Tudi to mora biti, pa vse ob svojem času.

Dva dogodka

V letošnjih počitnicah pa beležimo dva lepa dogodka. Prvi je bil izlet na Planino pri Sevnici. Pa naj vam povedo Planinci sami, kakšne vtise so ob tem našem izletu doživeli in ki so jih popisali v „Slov. Gospodarju“. „Živahno življenje je zavladalo v soboto 14. julija v Planinskem trgu. Fantje in možje so stavili mlaje, dekleta so pletle vence, kinčale cerkev in trg, možnarji so pokali, zvonovi potrkavali. Upravičeno je rekel neki domačin, da tako lepe Planine še ni videl...“ Naslednji dan, v nedeljo 15. julija, pa se je 140 gojencev, malih in odraslih oratorijancev, klerikov in nekaj duhovnikov na petih vozovih pripeljalo na Planino. Dopoldne je bila procesija kot običajno na praznik župne patronne sv. Marjete. „Pri popoldanski službi božji pa smo slovesno ustoličili sliko sv. Janeza Boska. Gospod ravnatelj Špan je naše Planince (svoje rojake) seznanil z Boskovim življenjem in salezijanskim sodelovanjem. Po govoru pa so izletniki slovesno popevali lavretanske litanije. Po večernicah pa so igrali, popevali in deklamirali pod cerkveno lipo in nudili Planincem pošteno in veselo zabavo. Kakor so bili izletniki do nas polni hvaležnosti, tako jim tudi mi izrekamo prav priskrbeno zahvalo za prijeten dan, ki so nam ga napravili s svojim petjem in igranjem.“

Gostoljubnim in dobrotnim Planincem se prav iskreno zahvaljujemo za postrežbo, ki so jo nam tako velikodušno nudili

Glejte jih, kako so pridni! Kdo? Oratorijanci z Rakovnika na počitnicah na Radni.

o priliki našega izleta. Ta izlet nam bo ostal v dragem spominu.

V Škocijanu

Kakor tedaj, ko so ptički godni, se izpeljejo iz toplega gnezdeca, nekaj časa poletavajo še skupaj, potem pa odhiti vsak v svojo stran, tako se sredi poletja vsako leto iz našega doma poslovi nekaj klerikov in sobratov lajkov, ki gredo na delo po salezijanskih zavodih. Preden pa smo se letos razšli, smo sklenili napraviti skupni izlet v domači kraj našega vrlega misijonarja Knobleharja — v Škocjan pri Mokronogu, da se ob velikem možu mladi delavci navduše, da bodo znali same sebe žrtvovati v blager bližnjim.

Gospod dekan Jožef Anžič je tiste dni obhajal 50 letnico življenja in srebrnomašniški jubilej. Čestitali smo ob priložnosti prav od srca požrtvovalnemu delavcu na gospodarskem, še bolj pa na duhovnem polju, vse v korist svojim župljanom. Prav prijazno nas je sprejel in pogostil.

Spotoma smo se ustavili tudi pri lju-beznivem gospodu župniku Iv. Frančiču na Bučki. — Povsod, kamor smo prišli, so nas gospodje in tudi ljudstvo prijazno sprejeli in nam nudili, kar so mogli.

Kako lepo je, če si ljudje drug drugemu pomagajo! Pri nas na Radni dobe duhovne tolažbe in pomoči, nam pa pomagajo po svojih močeh pri potrebah vsakdanjega življenja. Od srca smo jim hvaležni.

„Vrabiči“

Te počitnice je priletelo k nam kakih petdeset vrabičev iz Ljubljane, ki so čivkali krog našega doma. Bili so oratorijanci rakovniškega oratorija. Prišli so k nam iz predmestnega prahu, da se razvedre in okrepe. — Nekega dne pa so zleteli na romanje k rajhenburški Materi božji. Pravzaprav peljali so se z našim vozom. Čč. oo. trapisti so jih pogostili, ko so si ogledovali njih samostan. Ob resnih obrazih menihov v raševinasti obleki so se tudi njim obrazi zresnili in zaslužili vsaj oddaleč vso resnost življenja.

Ko so spet poskakali na voz in se že peljali proti domu iz trga, se pripeti nesreča. Ročica, ki je držala lestvico, preko katedere so bile položene deske, se

vda, zlomi se in drobiž se prekopicne z voza. Ta in oni se je malo opraskal, le enemu ali dvema je bilo malo huje. Prihite! je zdravnik, ki je brezplačno in dobrohotno popihal, pomazal in obvezal, pa je bilo spet kmalu vse dobro.

Vidite, tako nam je tu življenje!

Za cerkev sv. Terezike na Kodeljevem

Težki so časi. Vsepovsod se čuti pomanjkanje. Toda za čast božjo vneta srca se znajo žrtvovati. Kljub pomanjkanju se je spet oglasilo precejšnje število takih, ki so darovali za kubičen meter zidu — 300 dinarjev — nekateri tudi več. Imena teh se bodo hranila v zlati knjigi. Od 15. junija do 15. avgusta so poslali to svoto sledeči:

Štrukelj Karl, Moste; — Macarol Ivana; — Logar Anton, Moste; — Husjak Julijana (320); — Škubic Helena (380); — Černezl Lizika; — Albreht Lovro (390); — Modic Marija, Ljubljana; — Korošec Franc; — Montenari Ana; — Tiringer Uršula (434); — Ozbič Ivana (600); — Povše Neža; — Zupanc Frančiška; — Znidaršič Helena; — Sajovic Angela, Ljubljana; — Okorn Franica, Šenčur pri Kranju; — Škrjanc Marija, Ljubljana; — Ločnikar Marija, Ljubljana; — Maly Marija in Avgust, Italija; — Kozinc Franc, Eyzden (Belgija); — Seničar Janez, Eyzden (Belgija); — Krivec Johanca, Zg. Brnik (Cerklje pri Kranju); — Leskovar Marija, Oplotnica; — Košir Rozalija, Kozarje; — Miklavčič Ivan, župnik, Italija; — Rihtaršič Valentina, Zg. Otok (Radovljica).

Lepo število je tudi takih, ki so darovali delni znesek in bodo polagoma dopolnili zahtevano svoto.

Prošnje in milosti

Med darovalci jih je mnogo, ki so poslali večji ali manjši znesek, nekateri kot prošnjo za kako posebno milost, drugi v zahvalo za prejeto milost. Sv. Terezija Det. Jez. je obljubila, da tudi po smrti ne bo počivala, ampak bo metala iz nebes cvetke milosti. To obljubo izvršuje tudi pri cerkvi na Kodeljevem. Zdi se, da sv. Terezika tudi sama pridno agitira za svojo cerkev.

Terezika že ve

Nekega dne v mesecu juliju je prišla v ravnateljstvo pisarno v Mladinskem domu nepoznana oseba in prinesla hranilno

knjižico s 3047 dinarji, rekoč: „To je za cerkev sv. Tereziki.“

„Pa vaše ime?“

„Terezika že ve,“ odgovori dobrotnica in odide.

Terezika ve in bo bogato poplačala.

Za slikano okno

V družini Z. so se zelo bali, da bo oče, ki je bil že blizu smrti, umrl brez svetih zakramentov. V strahu za njegovo dušo so se dobre hčerke obrnile k sv. Tereziki in jo prosile, naj navdihne bolnega očeta, da se bo pravočasno spomnil svoje dolžnosti. Obenem so obljubile za novo cerkev slikano okno, če jih Terezika usliši. Zadoštovala je obljuba in oče je sam od sebe prosil za duhovnika in se lepo pripravil na smrt. Terezika se ne pusti dolgo prositi.

*

Kdor je vnet za čast božjo in zveličanje duš, naj žrtvuje ali zbere za en kubičen meter! Tudi z dinarji se lahko v kratkem doseže ta svota. Zavest, da ste darovali ali zbrali za en kubičen meter zidu, Vam bo, ko bo cerkev dovršena, v veliko veselje in tolažbo, pa tudi v veliko plačilo! Pogumno na delo!

† Španova mama

V zadnjem Vestniku smo priobčili kratko vest, da je Bog poklical k sebi Španovo mamo. Danes čutimo dolžnost, da se je zopet spomnimo, kajti bila je vedno velika naša dobrotnica, bila je vzorna sotrudnica. Za čitatelje bo pa obenem zelo koristno, če zvedo, da so še na svetu tudi današnje dni prave krščanske matere, svetniške matere.

Nekaj je znala Španova mama, kar premmoge matere nočejo in ne morejo razumeti. Znala je združiti veliko ljubezen do svojih otrok z ono resnostjo, ki jo zahteva vzgoja in priprava za življenje. Mehkužnosti v vzgoji ni trpela; ravnala se je vedno po pameti in veri. Komaj so otroci izgovarjali prve besede, jih je že naučila moliti in potem skrbno pazila, da so vsaki dan skupaj opravili jutranjo in večerno molitev. Ko jih je gledala tako zbrane in z njimi molila, jo je neštokrat obšlo hrepenenje, da bi bil kateri izmed njenih sinov kdaj duhovnik. Dobro je namreč vedela, kaj je duhovnik pred Bogom in kaj za ljudi. Vendar pa ni nikdar nobenemu prigovarjala ali ga kako silila. Samo molila je, lepo vzgajala in

tako pripravljala otroške duše, da bi božja milost našla ugodna tla. Vedela je, da je duhovski in redovni poklic dar božji. Bog je njeno delo blagoslovil in molitve uslišal. Dva njena fanta sta postala duhovnika in redovnika, ena hčerka pa redovnica. Srečna mati!

Značilna sta tale dva dogodka: Eden njenih sinov je težko zbolel. Pa mu je rekla: „Jaz nič ne molim za to, da bi ti ozdravel; naj se zgodi božja volja. Rajši bi pa videla, da sedaj umrješ, kakor da

bi bil kdaj kak lump.“ — Drugi sin je na visokih šolah v tujini izgubil vero. Trpela je mati, a obupala ni nad njim. Dan za dnem je molila zanj ter prosila Boga in Marijo, da bi njen Dolfe našel pravo pot. Ko pa je Dolfe moral v vojsko in težko zbolel, je molitve podvojila in bila tudi uslišana. Sin se je spreobrnil in kmalu potem lepo v Gospodu zaspal. Srečen sin, ki si imel tako mater! Njena vztrajna in zaupna molitev te je rešila!

Značilni čednosti Španove mame sta bili vedna veselost in popolna vdanost v voljo božjo. Tudi tedaj, ko so jo težave in križi tlačili k tlom, si jo slišal prepevati njej priljubljeno pesmico „Eno rož'co ljubim...“ Imela je nekoč pljučnico. Veliko je trpela, a je rekla: „Nič ne molim za zdravje, ampak le da bi se izvršila v vsem sveta volja božja.“

Tako je trpela in molila tudi v svoji zadnji težki bolezni brez tožb in vzdihovanja. Ko je bila pri koncu in ji je sin pripovedoval, kako lepo je bilo v Rimu ob don Boskovi kanonizaciji, je rekla: „Ah, kaj to; jaz bom kmalu vse lepše stvari videla tudi don Boska samega. Tudi sotrudnica bom še vedno ostala.“ Nekoč bi jo bili radi obiskali znanci. Vprašali so jo domači, če je to ne moti. Pa je rekla: „Naj le pridejo, če želijo. Mene pa svet ne zanima več. Jaz mislim sedaj na druge reči.“ Srečna duša! Kako mirna je šla po plačilo!

Naj v miru počiva!

Milosti Marije Pomočnice

Imela sem rano v želodcu. Hodila sem že dva mesca k zdravniku, pa se nič ni zboljšalo. Neko noč so me napadle tako hude bolečine, da sem mislila, da bom morala umreti. Tri ure sem trpela strašne bolečine. Ko že nisem mogla več prestajati, se z velikim zaupanjem zatečem k rakovniški Mariji Pomočnici. Obljubila sem dar, ako se mi zboljša. Glej, čudo! Četrť ure nato so bolečine prenehale in sem sladko zaspala. Drugi dan pa sem že lahko hodila in sem se popolnoma pozdravila. Prav tako so se mi pozneje čudovito hitro pozdravile noge. Za vse to sem Mariji zelo hvaležna. *Leskovar Matilda*, Št. Ilj.

Tudi jaz dolgujem Mariji Pomočnici, naši ljubi materi, zahvalo in dar, ki ga zdaj pošiljam. Tu naj vam vsaj na kratko opišem, zakaj sem ji hvaležna. Bilo je

pred dvema letoma, okoli Male maše, ko je pri nas razsajala huda griža. Prijela je otroke v starosti od enega do dveh let. In nihče, ki je v tej starosti obolel, ni ostal. V našem kraju je umrl v vsaki hiši po en otrok. Tudi pri nas sta obolela dveletni sinček in sedemletna hčerka; deklica ni bila nevarno bolna, fantek je pa umrl v štirih dneh. Mislite si mojo žalost, ker so mi s tem umrli že trije fantje. Ravno en dan poprej sem pa porodila drugega sinčka, tako da bi lahko rekli: eden s sveta, drugi na svet. Bila sem v skrbeh zanj, da mi še ta ne umre. In tudi zame je bila nevarnost, kakor je rekel zdravnik. Čez osem dni sem res tudi jaz zbolela, toda bila sem kmalu dobra. Sinček je bil pa skoz in skoz tako zdrav, kakor še noben moj otrok ni bil tako, in je še zdaj,

hvala Bogu in Mariji. In takrat v tej stiski sem obljubila, da bom dala zlata srca v Marijino svetišče, ako nas obvaruje. Zdaj spolnujem obljubo. *Jožefa Papež.*

Tisočera zahvala sv. don Bosku, Mariji Pomočnici in presv. Srcu Jezusovemu, da je bil čudežno ozdravljen moj na smrt bolni edinček. *A. Mandel, Št. Vid nad Ljubljano.* — Najiskrenejše se zahvaljujem Mariji Pom. in sv. Janezu Bosku za izredno pomoč pri izpitu. Ker sem bila nenadoma poklicana k izpitu, ki nanj nisem bila pripravljena, sem se z zaupanjem zatekla k Mariji in don Bosku, ki sta mi pomagala, da sem srečno prestala izpit. *S. U., Maribor.* — *M. P.* se zahvaljuje Mariji Pom., sv. Janezu Bosku in Mali Cvetki, da je sinček z odliko napravil izpit.

Na veke bom opeval veliko usmiljenje dobre Matere in slavil neizmerno ljubezen blage Pomočnice in ji bom vedno hvaležen za vse prejete dobrote. Bila mi je najblažja uteha in pomoč vsa leta mojih študij, zlasti pa sozmagovavka v težkih duševnih bojih zadnjega leta. Iskrena ti hvala, o Mati! *Ignacij Podkubovšek, novomašnik.*

Bila sem zelo bolna. Vsi so menili, da se nikdar več ne pozdravim. Obrnila sem se s prošnjo k Mariji Pom. na Rakovniku in bila sem uslišana. Zdaj sem zdrava. — Pred kratkim sem imela tudi neko pravdo. Vse je tako kazalo, da jo izgubim. Proсила sem Marijo Pom. in sv. Janeza Boska in pravda se mi je srečno iztekla. Tudi v mnogih drugih stiskah in težavah mi je Marija pomagala. Zato sem ji dolžna najpresrečnejšo zahvalo. *Mlakar Marija, Rova.*

Bila sem že več let v hudih stiskah. Iz dneva v dan sem bila slabša. Nič več nisem imela upanja na ozdravljenje. Tedaj sem začela brati Vestnik in sem se zaupno zatekla k Mariji Pomočnici in k don Bosku. Tudi moja desetletna hčerka je začela prebirati Vestnik. Nekega dne mi reče: „Mama, v Vestniku sem brala, da Marija vsakomur rada pomaga. Tudi naju bo uslišala.“ In res, Marija in don Bosko sta mi pomagala. S solzami v očeh jima izrekam tisočero zahvalo. Prosim pa, naj mi pomagata še v neki drugi težki zadevi. *N. N., Pilštanj.*

Naša mati so dlje časa bolehal. Že so čisto onemogli, pet mesecev so bili popolnoma priklenjeni na postelj. Nobena zdravila niso pomagala. Tedaj sem se spomnila rakovniške Pomočnice in tam

naročila sv. mašo in devetdnevnic. Tudi doma sva s sestro opravljali devetdnevnic v ta namen. A kot nalašč se je bolezen še poslabšala. Vse upanje smo izgubili, kljub temu pa smo podvojili gorečnost. Ko so bili mati že čisto na koncu, se je nenadoma obrnilo na bolje. O veliki noči so že vstali iz postelje. Prepričani smo, da je bila tu božja in Marijina pomoč, za katero smo dolžni zahvalo. Ker pa še niso popolnoma zdravi, jih priporočam v molitev kakor tudi neko drugo važno zadevo. *J. Kapun, Sv. Jurij v Slov. goricah.*

Mlinar Miha, Zidani most, se zahvaljuje Mariji Pom. za ozdravljenje svoje težko bolne žene. — *Lužar Ana, Peče,* se zahvaljuje za srečno prestano nevarno operacijo. — *Trhlen Helena, Zimarice (Sodražica),* za večkratno ozdravljenje v nevarnih boleznih in za uslišane prošnje. — *N. A. z Vrhnike* za ozdravljenje ran na nogah. — *Horvat Angela, Polzela,* za ozdravljenje svojega očeta; v zahvalo daruje srebrno srce. Nadalje se zahvaljujejo Mariji Pom. in sv. don Bosku za prejeto zdravje: *Klerin Alojzija, Lahomno (Laško); — Z. M., Sela (Črnomelj); — F. B., Cerklje pri Kranju; — Ž. T., Sv. Jurij ob Ščavnici; — Jelen Marija, Polzela; — Novak Francka, Ljubljana; — I. M., Železniki.*

Za uslišane prošnje se zahvaljujejo: *Srša Viktorija, Maribor; — Koželj Jožef, Podgrad (Sv. Jurij ob južni žel.); — S. Helena, Celje; — Kreže Frančiška, Trbovlje; — Žibert Mici, Svetice (Jaškovo); — Neimenovana, Dragomelj (Št. Jakob ob Savi); — H. B., Št. Janž pri Velenju; — Roblek Julijana, Predvor; — M. B., Škofja Loka; — Sirk Jožefa, Dobrniče; — N. N., Poljane nad Škofjo Loko; — F. R., Limovce (Trojane).*

Amalija Čebin iz Trbovelj se zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. don Bosku in Mali Tereziki za izboljšanje zdravja in da je izostala operacija. — *Marija Šemrov, Petkovec (Rovte),* za ozdravljenje svoje mame. Priporoča se tudi v molitev. Poleg imenovane se priporoča v molitev še *Neimenovana* iz Maribora in *M. D.,* da bi mati ozdravela od hude živčne bolezni. — Iskrena zahvala Mariji za milost ozdravljenja v nevarni bolezni. *Mihelčič Katarina, Dol. Logatec.* — *Neimenovana, Loka* pri Mengšu, se zahvaljuje Mariji za uslišano prošnjo. — *F. Č., Sora,* za vse prejete dobrote. — *Neimenovana* iz Ljubljane. — *Marija Bašova, Melinci,* pa za ozdravljenje in za uslišane prošnje.

USLIŠANJE NA PRIPROŠNJO SV. JANEZA BOSKA

Sv. Janez Bosko mi je izkazal mnogo milosti, za katere sem mu dolžna javno zahvalo. Živimo v težkih razmerah: družina je velika, zaslužek pa slab, tako da se moramo zares boriti za obstanek. Ko sem na dan njegove kanonizacije, 1. aprila t. l., krasila njegov oltarček, sem ga prosila, naj se ozre na nas, zdaj ko je povišan do najvišje časti oltarja, naj nam podeli predvsem duhovnih dobrot, pa tudi telesnih, ko smo v taki stiski. Rekla sem: „Sveti don Bosko, nakloni dobro osebo, da nas podpre z miloščino, da ne bomo lačni danes, na tvoj dan, na veliko noč; saj vidiš, nimam kaj skuhati in ne kje vzeti...“ Še tisti dan je prišla dobra oseba in mi podarila 50 Din. Don Bosko, trdno sem prepričana, da si jo ti poslal! — Bližal se je čas mature za našega večjega fanta. Zato me je skrbelo, kje bom vzela tistih 300 Din, ki so potrebni za kolke. Pa sem se znova zaupno zatekla k don Bosku in ga prosila: „Don Bosko, pomagaj mi, poišči mi koga, ki bi mi hotel posoditi potrebni denar. Počasi, po svojih močeh mu bom vračala, a vsega naenkrat nikakor ne zmorem.“ In res, spet je prišla druga oseba, ki mi je z veseljem posodila omenjeno vsoto. Prosila sem še don Boska, naj pomaga sinu, da bo srečno izdelal maturo. Pri nekaterih učiteljih je bil bolj slabo zapisan in se je zato zelo bal in tresel. A zaupanje v don Boska ga je osrčilo, z njegovo pomočjo je srečno izdelal. Zdaj sem čimprej želela vrniti izposojeno vsoto. Spet sem prosila don Boska, naj mi kako pomaga, da ne bo treba vračati po kovačih, ki bi si jih odtrgala od bornega zaslužka. Pa me je don Bosko tudi zdaj milostno uslišal. Dne 20. t. m. (junija) sem dobila od neznane osebe pismo, v katerem je bilo 300 Din in sledeče vrstice: „To vam podarimo za maturo. Ni treba iskati, komu bi se zahvalili, samo molite za nas.“ — O sveti don Bosko, naša družina ti bo večno hvaležna za tvojo dobroto in pomoč; vse naše zaupanje stavimo vate. Prosimo te še, da nas vse popelješ k večni sreči, k Mariji Pomočnici in k božjemu Srcu Jezusovemu. *Kveder Marjeta, Ljubljana.*

Moj čez 70 let stari brat je tako nesrečno padel, da se je nevarno poškodoval na glavi; iz rane mu je izteklo mnogo krvi in bilo se je bati, da nastopi smrt. Tedaj sem se z zaupanjem zatekla k sv. don Bosku, naj milostno posreduje. In res, bratu se je kmalu zboljšalo, rane so se mu lepo zacelile in danes se čuti kar trdnega. Pristrčna ti hvala, o sv. don Bosko! *Hudobivnik M., Šenčur.* — *Virant Francka* iz Dobrunj se zahvaljuje don Bosku za prejeta zdravje. — *K. S., Ljubljana*, za uslišano prošnjo.

Zaradi hudih želodčnih motenj sem bil že dlje časa nesposoben za javne nastope in govore. One dni pa me je doletelo, da bi moral uradno nastopiti za več ur. Prav tedaj me je hudo prišlo. Že sem mislil vse skupaj pustiti. Tedaj pa sem se zatekel k sv. Janezu Bosku in del v žep njegovo relikvijo. Nastop je trajal od pol petih do osmih, ves čas sem govoril, pa pri tem nisem čutil niti najmanjšega vznemirjenja, medtem ko sem drugače komaj pol ure s težavo vzdržal. In vsa reč je proti pričakovanju vseh kar sijajno uspela. Sv. don Bosko je res prav vidno pomagal! Hvala mu! *Nekdo, salezijanec.*

Že šest let sem desno nogo le s težavo vlačil za sabo. Bila je hroma. Zadnji dve leti nisem zmogel nobenega težjega dela, zadnja dva mesca pa nisem bil sploh za nobeno rabo. Zdravnik me je poslal v bolnico, kjer so ugotovili popolno ohromelost noge. Upanja, da bi ozdravel, ni bilo več dosti. V zaupanju do sv. Janeza Boska sem pričel tridnevnic v soboto zvečer (30. junija t. l.). Še prej pa, dasiravno ves obupan nad zdravjem, sem opravil spoved in prejel sv. obhajilo, čeprav težko. V nedeljo zjutraj sem šel k sv. maši, seveda z veliko težavo radi bolne noge. Pa kljub temu sem šel še popoldne k blagoslovu (ob pol treh). Grede od blagoslova sem počival na klopi v drevoredu. Ko vstanem, je bila noga zdrava in sem lahko krepko hodil. Noga je popolnoma ozdravela in je še tudi sedaj zdrava. Neskončno sem hvaležen sv. Janezu Bosku, ki mi je vrnil najljubše. *H. V., I. (Splošna bolnica v Ljubljani, dne 4. julija 1934.)*

Opominjamo, da priloženo polo don Boskovega življenjepisa skrbno shranite. Zato pazite, da se ne zamaže, ne raztrga in ne izgubi!

Uredil dr. Franjo Knific. — Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Odgovoren za sal. inspektorat in sal. tiskarno Pavel Alfonz.

VAŽNO!

VAŽNO!

POLOVIČNA VOZNINA

Ob priliki ljubljanskega jesenskega velesejma „Ljubljana v jeseni“ se nudi vsem našim romarjem ugodnost, da se za polovično voznino pripeljejo v Ljubljano in nazaj. Obenem pa si za malenkostno vstopnino ogledajo velemikavno „Ljubljana v jeseni“.

50% popust se dobi takole:

Na odhodni postaji kupite posebno železniško izkaznico za 50% popust, ki stane 5 Din, in celo vozno karto do Ljubljane. To železniško izkaznico na odhodni postaji žigosajo in vpišejo vanjo številko vozne karte. — Pri prihodu na ljubljansko postajo morate karto in izkaznico pridržati, ker se ne brez ene ne brez druge ne morete brezplačno vrniti.

Na Rakovniku dobite na železniško izkaznico potrdilni žig in vstopnico za na velesejem, za kar plačate 5 Din. (Vstopnice kupite pri nas, ker jih dobite po znižani ceni!)

Na povratku žigosa železniško izkaznico še blagajna ljubljanske postaje, nakar velja vozna karta za brezplačen povratek. Železniška izkaznica brez potrdilnega žiga za brezplačen povratek ni veljavna.

Popust velja od 1. do 10. septembra in se v tem času lahko neomejeno izrablja, le da je treba za vsako vožnjo kupiti novo železniško izkaznico in dobiti potrdilni žig. Lastniki velesejmskih vstopnic bodo imeli tudi popust na tramvaju.

Letošnja kulturna in gospodarska razstava „Ljubljana v jeseni“ bo nadvse mikavna in privlačna. „Ljubljana v jeseni“ bo imela sledeče oddelke:

1. **Glasbena razstava**, slovenska pesem v preteklosti in sedanosti.
2. **Umetnostna razstava**, slovenska pokrajina na platnu naših umetnikov.
3. **Zdravstvena razstava**, pod geslom „Mati in dete“.
4. **Izseljenska razstava**, slovenska kri v tujini.
5. **Razstave gospodarskega značaja**: ribarska razstava; razstava društva „Živalica“; razstava ovc in koz; mednarodna razstava psov vseh pasem; arhitektonska razstava; hranilniška razstava; industrija, obrt, trgovina in poljedelstvo.

Poleg tega bo 8. septembra na velesejmu tekmovanje harmonikarjev za prvenstvo Jugoslavije.

DUHOVNE VAJE za salezijanske sotrudnice se bodo vršile v sveetišću Marije Pomočnice na Rakovniku od 3. sept. zvečer do 7. sept. zjutraj.

Vsak večer bo ob pol osmih sv. rožni venec in blagoslov, nato pa govor in spovedovanje. Vsako jutro ob pol petih bo tiha sv. maša in premišljevanje. Zadnji dan bo po govoru papežev blagoslov, nato sv. maša pred Najsvetejšim s skupnim sv. obhajilom. Po sv. maši ponovitev krstnih obljub in blagoslov.

Duhovnih vaj se lahko udeležijo tudi sotrudnice z dežele (imajo polovično voznino); posebno pa jih priporočamo sotrudnicam iz Ljubljane in okolice.

V oceno smo prejeli: **TRIJE VZDIHLJAJI**; za ženski zbor zložil Jože Rozman. Dobe se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani in pa pri skladatelju (p. Šmarje — Sap). Cena komadu Din 4. Kratke so te skladbe, toda povedne, presrčne, svetle, koprneče in dobro pevne. Posebno so primerne za kakšne sestanke. Delce toplo priporočamo.

1924 — 1934
DESETLETNICA POSVEČENJA
MARIJINEGA SVETIŠČA
NA RAKOVNIKU

OD 5. DO 8. SEPTEMBRA

SPORED

Od 5. do 7. septembra

Slovesna tridnevnic. Vsak večer ob pol 8 govor, pete litanije in blagoslov.

V petek 7. septembra

Zvečer ob pol 7: Akademija pri lurški kapeli v proslavo desetletnice Marijinega svetišča. Po akademiji procesija s svečkami od kapele v svetišče, nato govor, pete litanije in blagoslov. Razsvetljava svetišča in zavoda. — Ponoči od 11 do 12 ura molitve.

V soboto 8. septembra

MALI ŠMAREN

Svete maše se prično ob 4 zjutraj. Sveto obhajilo se bo delilo od 3 naprej vsake pol ure.

Ob pol 6 sveta maša pred Najsvetejšim, nato govor.

Ob 7 sveta maša za gojence.

Ob pol 9 sveta maša za oratorijance.

Ob pol 10 govor, nato slovesna sveta maša. Po maši shod sotrudstva pri lurški kapeli.

Ob 6, 9 in 10 bo sveta maša tudi zunaj na srednjem dvorišču. Vse govore in petje v cerkvi bo slišati tudi pred cerkvijo in na srednjem dvorišču po radijskih ojačevavcih.

Popoldne ob pol 4 govor, pete litanije in blagoslov.

Ob 6, 10 in 4 popoldne darovanje za cerkvene potrebe.

Velika ugodnost! **POLOVIČNA VOZNINA** Velika ugodnost!

Natančnejše pojasnilo dobiš na prejšnji strani.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA